

παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

IΣ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἵσθ', ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὁρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

(στροφὴ α').

'Αυτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἐπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
ἔφανθης ποτ', ὡς χρυσέας
ἄμερας βλέφαρον,

Διοναίων ὑπὲρ δεέθρων μολοῦντα,

105

V. 96. τὸ δεινὸν τοῦτο] 'Quod tibi horribile videtur'. Acerbe loquitur Antigone.

V. 96 sq. Schol.: πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν] οὐδὲν δεινὸν, φῆσι, πείσομαι, ὅπερ με τῆς ευηλείας τοῦ καλοῦ θανάτου ἀποστερήσει· ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τηλικοῦτον κακὸν πείσομαι, ὥστε μὴ οὐ καλῶς ἀποθανεῖν. De οὐ traiecto confert Neuius Ai. 545. 551. 682. 1330. O. R. 137. O. C. 125. 363. 906. 1000. Trach. 44. 425. Phil. 12. 887. Adde quae huius fab. 223 adnotavimus, et ad O. C. 1365.

V. 99. Schol.: ἄνους μὲν ἔρχῃ· ἄνοήτως μὲν καὶ φιλοκινδύνως πράττεις, εὐνοϊκῶς δὲ τῷ θανόντι. Rectius interpretatur Bonitzius Beitr. z. Erkl. d. Soph. II p. 28 φίλη passivo sensu cl. v. 898 sq. et refert τοῖς φίλοις ad ipsam Ismenam. Ita cum soror caritatem adhuc constantem profitetur, poeta praeparat actionem Ismenae quae est a v. 536. — De ὁρθός, quod 'verus, probatus' significat, vide 423 et O. R. 505: ὁρθὸν ἔπος, Eur. Iph. T. 610: τοῖς φίλοις ὁρθῶς φίλος. De verbo ἔρχεσθαι 'abire' significante vid. ad Philoct. 48.

V. 100 sqq. Schol.: Σύνοδός τινων Θηβαίων γερόντων, ἐξ ὧν δὲ χορὸς συνέστηκε. Μετάπεμπτοι δὲ ἐοίκασιν οὗτοι ὑπὸ τοῦ Κρέοντος (vid. 159 sq.) γεγενῆσθαι, ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν χορῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ· καὶ ἐπειδὴ κατωρθώ-

Soph. Trag. I. 4.

κασι τῇ προτεραιάᾳ οἱ Θηβαῖοι, καὶ οἱ ἄριστοι πάντες τῶν Ἀργείων ἀνηρηνταὶ, εἰκότως περιχαρεῖς εἰσι, καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ εὐχαριστοῦσιν. Ο δὲ λόγος· ὡς φίλη ἡμέρα, παρὰ τὰς πρόσθεν ἡμέρας φαιδρὰ ἡμῖν φανεῖσα. Vide etiam quae rectissime Scholiasta de nexu totius cantus ad v. 155 sqq. monuit.

V. 100 sqq. τὸ κάλλιστον — φάος] De nominativo in compellatione vide ad v. 940. De superlativo vide v. 1212 sq. et Krueg. I § 47, 28, 10. De syllaba brevi in φάος et hiatu v. 119 vide quae ad O. R. 1202 monita sunt.

V. 103. ἔφανθης ποτ'] De ποτὲ 'tandem' significante vide ad Phil. 1089, de correpta syllaba prima adi. χρύσεος Passov. Lex. sub hac voce. Ceterum Musgravius: haec maiorem elegantiam habebunt, si statim post solis exortum dicta esse concipias. Vide ad v. 16.

V. 103 sqq. Schol.: ὡς χρυσέας ἄμερας· ὡς ἀντὶς τῆς ἡμέρας ὄφθαλμός· οὐ δὲ νοῦς· ὡς καλλίστη ἡμέρα, ἔφανθης ἐν Θηβαις, βάντα τὸν Ἀργολικὸν στρατὸν τὸν λεύκασπιν πανσαγίᾳ, τούτεστι πάσῃ σάγη καὶ σκευὴ χρησάμενον, ὁξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ φυγάδα. Locutionem χρυσέας ἄμερας βλέφαρον illustravit exemplis Blomf. gloss. ad Aesch. Sept. c. Th. 386.

V. 105. Schol.: Δίονη κρήνη καὶ ποταμὸς Θηβῶν. De eius situ Mueller. de Orchom. p. 486 sq.

2